

Η Αριστερά ή θα είναι καθενός ή δεν θα 'ναι κανενός

Το «πλήθος ελευθέρως βοσκής» αναζητά λύσεις στη βάση των αναγκών

Του Απόστολου Αποστολόπουλου

Ο φόβος για το αύριο είναι ο πρωταγωνιστής των εκλογών. Ο φόβος ότι αν συνεχιστεί το πράγμα με τους ίδιους στην κυβέρνηση, θα φτάσουμε στο τέλος που δεν έχει παρακάτω. Και ο φόβος ότι αν αλλάξουμε καπετάνιο, πάμε στο άγνωστο που τρομάζει. Όταν καταλάβεις ότι αν συνεχίσεις στον ίδιο δρόμο θα δεις το χάρο με τα μάτια σου, μπαρκάρεις για το άγνωστο με βάρκα την ελπίδα - φάνηκε στις Ευρωεκλογές. Γι' αυτό θα νικήσει ο ΣΥΡΙΖΑ και με διαφορά, διψήφια. Ο τρόμος του γνωστού, του μαύρου πάτου, θα ηττηθεί από το άγνωστο με ελπίδα. Γι' αυτό δεν πιάνουν τόπο οι απειλές οι εκτός και εντός Ελλάδας. Υπόσχονται χειρότερες μέρες και το ξέρουμε. Ούτε οι αντιπερισπασμοί πιάνουν τόπο. Ο περιπτεράς μου -είναι αλήθεια- τότε που το έσκασε ο Χριστόδουλος μου είπε: Θα τον πιάσουν παραμονές εκλογών. Τώρα γελάνε και τ' αφτιά του.

Η δεύτερη φάση: Αν και πώς μπορεί να «προσαρμοστεί» η Αριστερά στα μέτρα της άρχουσας ελίτ, στην Ευρώπη και στην Ελλάδα που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή. Βρυξέλλες και Βερολίνο (B-B) θα εκφοβίσουν, λένε, όσο πάει την Ελλάδα για να βάλουν την ουρά υπό τα σκέλη οι επερχόμενοι, Ποντέμος, Γκρίλο, Εθνικό Μέτωπο και λοιποί. Πάλι κάνουν λάθος. Επειδή στην Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία ίδιο πρόβλημα έχουν όπως στην Αθήνα. Θα έχουν και την ίδια απάντηση: Δεν πάει άλλο. Οι μαριονέτες της άρχουσας ελίτ, τα παραδοσιακά «κόμματα εξουσίας», ευτελίζονται καθημερινά, τα ίδια και οι ηγέτες τους, με τον Ολάντ πρωταθλητή στην αυτογελοιοποίηση κατά συρροή. Οι οπαδοί, ελεγχόμενοι έως χτες, έχουν γίνει «πλήθος ελευθέρως βοσκής», βραδυφλεγής βόμβα για κάθε καθεστώς. Οι αδιάφοροι λιγοστεύουν, πιεσμένοι από τη φτώχεια. Προβληματίζονται και όσοι έχουν ακόμα ψωμί, βούτυρο, ίσως και μαρμελάδα, επειδή στους σημερινούς πένητες φοβούνται ότι βλέπουν το μέλλον τους. Όλοι αυτοί καταδικάζουν το σύστημα συλ-

λήβδην, κυβερνήσεις και αντιπολιτεύσεις, για πράξεις, παραλείψεις, ανικανότητα, συγκάλυψη, συνενοχή. Τα ιστορικά κόμματα της Αριστεράς πάνε στο καλάθι της Ιστορίας, τα κομμουνιστικά έσβησαν ή κυκλοφορούν ως ζόμπι, τα σοσιαλιστικά ως γενίτσαροι του νεοφιλελευθερισμού. Πιο αργά φθείρονται τα κόμματα της παραδοσιακής Δεξιάς αλλά νέες δυνάμεις αναφύονται και εδώ, δυναμικές, με άλλα γονίδια. Το παλαιό πολιτικό προσωπικό δεν βλέπει και πάντως δεν αποδέχεται τις αλλαγές, συνολικά τις καταπολεμά. Στην Αριστερά οι παραδοσιακοί «αριστεριστές», οι «συνεπείς», οι παλαιοί «σοφοί» της ηττημένης Αριστεράς εμμένουν στην απορία «μπρος το ΜΔ ή πίσω;» ή σε άλλες

επαναστατικές ανταρσίες, στον αγώνα των υπογείων της γραφειοκρατίας, μην τύχει και ανοίξουν οι πόρτες και μας πάρουν οι ξένοι το έχει μας. Στα δεξιά νεκρανασταίνουν τον Σαρκοζί από το φόβο του Εθνικού Μετώπου που από ρατσιστικό ξενοφοβικό μόρφωμα μεταλλάχθηκε σε νεογκολικό κόμμα για την πατρίδα, λέξη-μιάσμα για όλους τους εν τέλει πιστούς της Παγκοσμιοποίησης, δεξιούς και αριστερούς. Ο Ούγγρος δεξιός πρωθυπουργός Ούρμπαν είναι φασίστας μόλις αγνοήσει τις εντολές των B-B, ο Πούτιν είναι φτυστός ο Χίτλερ. Μόνο βραδύνουν θα εκπλαγούν από την ταχεία ή βραδύτερη μετάλλαξη της Χρυσής Αυγής σε «κλασικό»

Οι παγκοσμιοποιημένες ελίτ διακήρυξαν το τέλος των ιδεολογιών, άφησαν τις κοινωνίες χωρίς ήθος και όραμα. Μόλις όμως τέλειωσε η ευημερία και η δυστυχία έγινε διαταξική, δεν υπήρχαν δεσμά να συγκρατήσουν τον κόσμο

κόμμα της Δεξιάς. Ρεμούλα και παγκοσμιοποίηση αποσάθρωσαν την κοινωνική βάση της άρχουσας ελίτ, συρρίκνωσαν τα παραδοσιακά κόμματα που την υπηρέτούσαν, ακόμα και όταν διακήρυσσαν ότι την πολεμούν, έτσι όπως ήταν ενταγμένα στα δίχτυα του Συστήματος. Στην Ελλάδα η διαδικασία οξύνθηκε και επιταχύνθηκε λόγω της έντασης των πολιτικών «λιτότητας».

Οι παγκοσμιοποιημένες ελίτ διακήρυξαν το τέλος των ιδεολογιών, άφησαν τις κοινωνίες χωρίς ήθος και όραμα. Μόλις όμως τέλειωσε η ευημερία και η δυστυχία έγινε διαταξική, δεν υπήρχαν δεσμά να συγκρατήσουν τον κόσμο. Το «πλήθος ελευθέρως βοσκής» αναζητά λύσεις με βάση τις πραγ-

ματικές του ανάγκες, χωρίς ιδεολογικούς φραγμούς. Αν κάνει λάθος επιλογές, τις αλλάζει χωρίς τύψεις, πολύ περισσότερο αν πιστεύει -και πιστεύει- ότι «βλάπτουν και οι τρεις τη Συρία το ίδιο», έλεγε ο Καβάφης. Η ιστορική Αριστερά, ηττημένη, έχει υποκύψει έμπρακτα στο ιδεολόγημα για το τέλος των Ιδεολογιών, έχει λησμονήσει πως η Ιδεολογία είναι ο μόνος συνεκτικός κρίκος, ικανός να μετατρέψει το «πλήθος ελευθέρως βοσκής» σε πολιτικά συγκροτημένο σύνολο, σε λαό με στόχους και όραμα. Χωρίς αυτά η Αριστερά δεν διαφέρει από ένα σύννηθες κόμμα. Μπορεί να συλλέγει ψήφους αλλά όχι πίστη. Σύντομα θα κληθεί να απαντήσει στο δίλημμα: Δημοκρατία ή γραφειοκρατία, κρατική πλέον. Συνταγή αποτυχίας, δοκιμασμένη.

Το «πλήθος ελευθέρως βοσκής», πιεζόμενο από τη φτωχοποίηση, έσπασε πόρτες και παράθυρα, εισέβαλε ασυγκράτητο στον περικλειστο χώρο Αριστεράς και Δεξιάς. Με Ποντέμος, Γκρίλο, ευρωσκεπτικιστές, δημιούργησε νέα σύνολα, σε μια ενιαία κίνηση, αδιάφορη για τις ιδεολογικές αναφορές και διαφορές. Με στόχο την αποτελεσματικότητα. Ο χλευασμός ή οι απειλές των ελίτ, όπως και οι κραυγές εξ αριστερών περί φασισμού πέφτουν στο κενό όταν π.χ. τα στελέχη της Αριστεράς είναι ανίκανα να ξεχωρίσουν τις ανάγκες του κόσμου από τις ηγεσίες της Ακροδεξιάς. Τώρα κάθε πράξη ή παράλειψη συγκροτεί «εκ του μηδενός» την Αριστερά, στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Τελικά για την Αριστερά ο δρόμος είναι ένας: Η Αριστερά ή θα είναι υπόθεση του καθενός ή δεν θα είναι κανενός.

CHARLIE HEBDO

Σκίτσο του Charb για τον Νικόλα Σαρκοζί: «Ποτέ δεν θα μπορέσω να σας ανταποδώσω όσα μου δώσατε! - Γιατί τα ξόδεψα όλα».